

CAP A LA FESTA DE LA DISCÒRDIA

Pla Parcial i ensenyament no són els únics motius de mobilització dels veïns. Es comença a plantejar una nova reivindicació que també serà llarga i dura, encara que es resolrà amb èxit. Collblanc, a partir de 1975, reclama els terrenys de la Marquesa. Al barri es coneixen perfectament aquests terrenys ja que era habitual anar-hi a buscar aigua. L'Ajuntament realitza la compra el desembre de 1975 i el veïnat s'inclina per convertir la Marquesa en zona verda. El juliol del 1976 l'Ajuntament destina 25.000.000 de pessetes al Parc, que els veïns continuen reivindicant. Durant força temps, un cop a la setmana els escolars es posaven un mocador verd i feien una volta pel barri.

“Jo, encara guardo un drap d'aquells verds.”

Aquest comentari ens el fa una veïna de les més actives del barri, que continua explicant coses del parc de la Marquesa.

“La gent s'emportava tot el que trobava quan van obrir la casa per veure-la.”

El 4 de juny del 1977 es fa una gran festa popular per celebrar l'èxit dels veïns en la reivindicació d'aquesta zona verda coneguda com el parc de la Marquesa. Aquesta festa es converteix en la Festa Major conjunta de Collblanc-la Torrassa.

Havien quedat enrere aquelles festes que, malgrat tenir una gran resposta popular, eren organitzades des de l'Ajuntament. La voluntat de decisió i organització s'ha anat recuperant des de les Associacions de Veïns i després d'un fort entrenament a base de

SALVEMOS EL ULTIMO ESPACIO LIBRE QUE NOS QUEDA

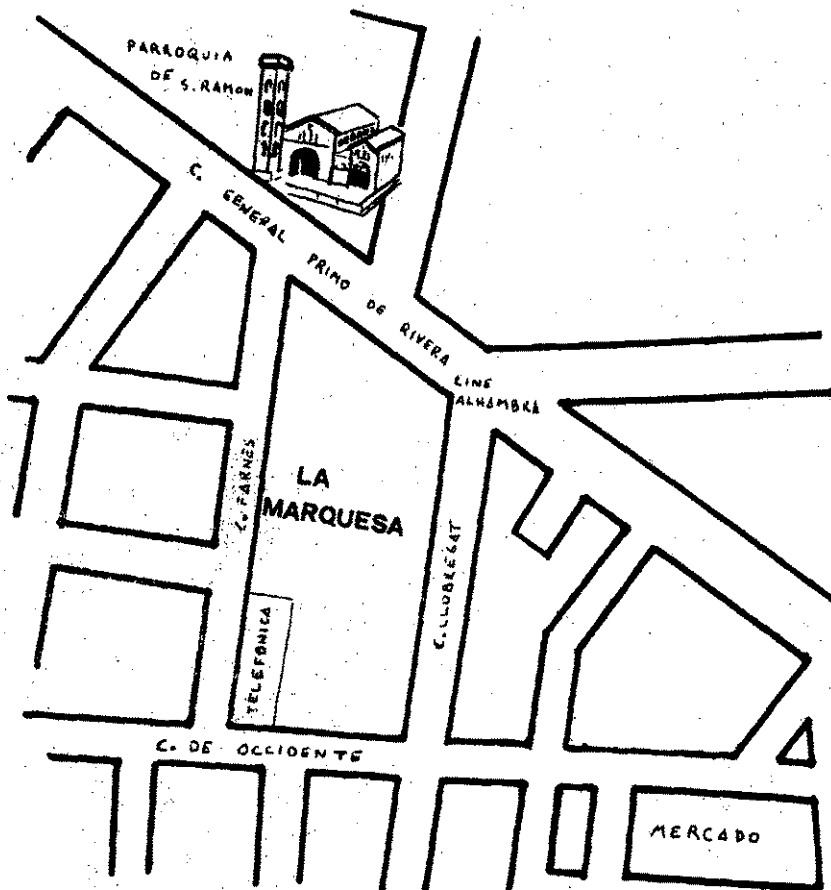

**LUCHEMOS TODOS PARA CONSEGUIR
LOS TERRENOS DE LA MARQUESA
PARA EL BARRIO**

Portada i contraportada (a la pàgina 66) fulletó reivindicatiu editat per 16 entitats del barri Collblanc-La Torrassa. 1975.

Font: Vicenç Ventura

**¡MAS PARQUES , MENOS PROMESAS!
¿HASTA CUANDO NUESTROS NIÑOS
TENDRAN QUE JUGAR EN LA CALLE?**

Asociación de vecinos Torrassa-Collblanch. Grup de Drets Humans S. Ramón. Escola S. Ramón. Escolas Miramar. CAUC. Club Pimpinella. Grupo de baloncesto Santiago Apóstol. Parroquia N^{ra} S^{ra} de los Desamparados. Parroquia S. Alberto. C.A. Llobregat. C.F. Aurora. C.A. Montseny. R. de Hospitalet. Peñía Oasis.

celebrar revetlles, castanyades, etc, els veïns decideixen organitzar la seva Festa Major.

Es té molt bon record de les festes al Parc. El primer any se'n va cuidar l'Associació de Veïns, però després totes les entitats del barri hi van posar el coll.

“El divendres a la nit el dedicàvem a la cultura. Havíem fet obres de teatre molt bones, com *La mort accidental d'un anarquista*, i també xerrades que celebràvem dins de la casa.

Dissabte al matí estava reservat als nens i als esports, i a la nit procuràvem portar un bon espectacle de cabaret, però de qualitat, eh? No feiem res xabacà. També hi havia ball. Havien actuat La Plateria, en Rudi Ventura, la Núria Feliu, la Marina Rossell, Els Pavesos...”

El diumenge al matí els protagonistes eren els esports i a migdia tots els col.laboradors feien un dinar plegats.

“Cadascú pagava la seva part, posa-ho ben clar, eh?”

“Pensa que la festa es finançava amb el bar que instal.làvem i amb alguns fons de l'Associació”.

A la tarda hi havia sardanes, havaneres i cremat i, cap al vespre, focs artificials.

Els participants al taller recorden amb molta satisfacció aquelles festes, que s'organitzaven al seu gust i sense cap tipus de subvenció. La Festa Major de Collblanc-la Torrassa es continua celebrant en aquestes condicions fins a l'any 1983, quan Mercè Olivares és substituïda pel senyor Manuel Hernández a la regidoria de districte. A partir de 1984, i en principi com a resposta a una certa voluntat descentralitzadora, es fa ball a la Plaça

Espanyola. Entrats en aquesta dinàmica es comença a parlar de dues Festes Majors. La situació és aprofitada per l'Ajuntament per reorientar les festes restant tot el protagonisme dels veïns. Cal esmentar també un cert malestar que es va generar en voler incorporar una cursa de braus arran de la participació de la Penya Taurina en l'organització de les Festes. (El 1981 s'havia constituït el Club Taurino, a la Rambla Catalana). La Festa Major sembla, doncs, que entra en decadència quan l'Ajuntament intervé directament en la seva organització. Els darrers temps, però, havien estat durs. La participació a l'hora d'organitzar i treballar havia

Festa Major de la Marquesa.

Font: AAVV Collblanc-La Torrassa

anat minvant. Els pocs que quedaven tenien una feina desproporcionada.

“Et coincidien examens, colònies pels nanos, la Festa Major... Anaves cansadíssim. A més, el dèficit era cada vegada més difícil de cobrir. Veníem loteria només per saldar el dèficit de la Festa Major i, finalment, es va acabar.”

No només es va acabar la festa organitzada pels veïns,

CINE CLUB BUNUEL

las sesiones empezaran a las

22 h.

asociación de vecinos coliblanco-la torrasa

coliblanco nº 72 (junto metro san ramón)

la vida
privada de sherlock
holmes

de billy wilder

30 de marzo

6 de abril

los visitantes

de elia kazan

SESIONES EXTRAORDINARIAS

Cartell activitats Cine Club Buñuel, Associació de Veïns Collblanc-La Torrasa. 1975.

Font: Vicenç Ventura

sinó que la Torrassa i Collblanc varen deixar de tenir una única Festa Major. La reivindicació havia portat als veïns de Collblanc i la Torrassa a actuar com un sol barri, tant en la lluita com en la festa, però a finals dels vuitanta cada barri va seguir el seu camí.

Dins d'aquest àmbit de festa i cultura hem de fer-nos ressò d'activitats com la creació del Cine Club Buñuel (1974) des de la vocalia de cultura. Portar el cine-fòrum al barri no és només un fet restringit a l'àmbit cultural, ja que a partir del fòrum era possible intercanviar idees, organitzar debats, recollir diners per als presos polítics, etc.

“Hacíamos cine en San Ramón, con la sala llena y, a veces, con la policía fuera. No todo el mundo se quedaba al fórum, pero éramos muchos.”

“Quina diferència de quan anàvem al cine cada setmana.”

El record continua envaint el taller...

La tasca d'algunes persones de l'Associació, com Felip Gómez o Antonio Martín, no quedava limitada al barri de Collblanc-la Torrassa, sinó que varen participar activament en la creació d'altres associacions de veïns, tant de la Ciutat de l'Hospitalet com de la comarca, al llarg de la dècada dels setanta. En són exemples: Bellvitge Nord, Campoamor, San Cosme, La Florida, Can Serra, l'Hospitalet Centre, El Prat... Aprofitant també la infraestructura de l'Associació, es varen organitzar alguns actes de caire polític, com ara la celebració del Primer de Maig.

“Em sembla que era el maig del 1971 o 1972. Vam organitzar una excursió a Sant Cugat, per commemorar el primer de maig. Algú de SEAT va fer un míting després de dinar, i la Guàrdia Civil es va presentar a demanar papers. Al cap d'un parell de dies vaig acabar a la comissaria de Via Laietana.”

Això ens ho explica Felip Gómez, que va ser secretari de l'Associació al llarg del període 1970-74 i president entre el 1974-78.

Decau l'associacionisme o ens associem de forma diferent? Davant la pregunta de per què creu, a nivell particular, que les associacions de veïns perden força, Felip Gómez reacciona amb força duresa:

“En entrar el PSUC a l'Ajuntament el 1979, frenen la reivindicació del barri. En comptes de recolzar-se en la reivindicació de la gent, es vol fer des de dins per no enfrontar-se al PSC.”

Malgrat que podem constatar que a partir dels anys 1978-79 es produeix una pèrdua important de participació en el moviment associatiu, no creiem que sigui únicament imputable al pas dels seus elements més polititzats a les institucions, ja que el grup que surt de les associacions no és prou nombrós per justificar aquesta manca de participació.

“De fet, el plantejament socialista passava per deixar les associacions en aconseguir el poder...”

No tots els assistents al taller tenen la mateixa opinió a propòsit de la decadència del moviment associatiu, però sí que estan d'acord en què l'Ajuntament no ha resultat un bon interlocutor.

“L'Ajuntament havia d'haver estat interlocutor del moviment veïnal, però no ha pogut ser.”

“Dialogar amb un ajuntament democràtic semblava més senzill, però...”

Amb la constitució dels ajuntaments democràtics es podia pensar que ja no calia la reivindicació sistemàtica, que ja hi havia

prou canals de comunicació. La veritat, però, és que llevat dels primers temps, la comunicació entre veïns i Ajuntament queda frenada. En el cas de Collblanc-la Torrassa, podem datar la fi de les relacions fluides consistori-veïns, l'any 1983, quan Mercè Olivares deixa la regidoria de districte.

“Potser ens hem equivocat pensant que l’Ajuntament és qui ho ha d’organitzar tot. Hi ha també l’element de comoditat a tots nivells: ens hem instal·lat en la comoditat.”

L’Associació de Veïns, entitat que havia aglutinat l’esforç de gran part del barri, va perdent pes, alhora que prenen protagonisme petits partits extraparlamentaris que no tenen representació enlloc més.

“Primer el PCC i després el Partit Humanista intenten monopolitzar les reivindicacions.”

S’ha de dir, però, que la seva tasca queda reduïda a reivindicacions de tipus molt puntual.

La valoració que es fa del funcionament de l’Associació no és massa engrescadora. Es nota un cert ressentiment envers d’altres associacions, com a mínim pel que fa a qüestions econòmiques.

“Hi ha associacions subvencionades... la Florida no paga local, nosaltres sí. Ni l’Ajuntament ni la Generalitat no es gasten ni un duro en aquest barri. Perquè que no és un barri *follo-nero*, no ens fan cas.”

Han demanat que aquesta queixa quedi ben remarcada i també m’han demanat:

“Posa, posa en lletres ben grosses...!”